

Bruxelles, 5 noiembrie 2024
(OR. en)

15159/24

**Dosar interinstituțional:
2022/0407 (CNS)**

**FISC 213
ECOFIN 1235**

REZULTATUL LUCRĂRILOR

Sursă:	Secretariatul General al Consiliului
Destinatar:	Delegațiile
Nr. doc. ant.:	14961/24
Subiect:	Proiect de directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește normele în materie de TVA pentru era digitală - Abordare generală

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor textul abordării generale cu privire la proiectul de directivă menționat anterior, obținute în cadrul reuniunii Consiliului (Afaceri Economice și Financiare) din 5 noiembrie 2024.

2022/0407 (COD)

Proiect de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

**de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește normele în materie de TVA pentru
era digitală**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 113,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

¹ JO C , , p. .

² JO C , , p. .

întrucât:

- (1) Dezvoltarea economiei digitale a avut un impact semnificativ asupra funcționării sistemului Uniunii în materie de TVA, deoarece nu este adecvat pentru noile modele de afaceri digitale și nu permite utilizarea deplină a datelor generate de digitalizare. Pentru a ține seama de această evoluție, se impune modificarea Directivei 2006/112/CE a Consiliului³.
- (2) Obligațiile de raportare în materie de TVA ar trebui adaptate pentru a aborda provocările economiei platformelor și pentru a reduce necesitatea înregistrării multiple în scopuri de TVA în Uniune.
- (3) Pierderea de venituri din TVA, cunoscută sub denumirea de „deficitul de încasare a TVA-ului”, a fost estimată în 2020 la 93 de miliarde EUR⁴ în Uniune, o parte semnificativă constând în fraudă, în special în fraudă intracomunitară cu firme „fantomă”⁵, estimată la 40-60 de miliarde EUR⁶. În raportul final al Conferinței privind viitorul Europei, cetățenii solicită „armonizarea și coordonarea politicilor fiscale în statele membre ale UE pentru a preveni evaziunea fiscală și practicile de evitare a obligațiilor fiscale”, „promovarea cooperării între statele membre ale UE pentru a se asigura că toate întreprinderile din UE își plătesc impozitele în mod echitabil”. Inițiativa privind TVA-ul în era digitală este în concordanță cu aceste obiective.

³ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).

⁴ Deficitul de încasare a TVA-ului reprezintă diferența totală dintre veniturile din TVA preconizate pe baza legislației în materie de TVA și a reglementărilor auxiliare și încasările efective:

https://taxation-customs.ec.europa.eu/taxation/vat/fight-against-vat-fraud/vat-gap_en

⁵ Europol: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>.

⁶ Curtea de Conturi Europeană:

https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_24/SR_VAT_FRAUD_RO.pdf

- (4) Pentru a spori colectarea impozitelor aferente tranzacțiilor transfrontaliere și pentru a pune capăt fragmentării existente care rezultă din punerea în aplicare de către statele membre a unor sisteme de raportare divergente, ar trebui stabilite norme pentru cerințele de raportare digitală ale Uniunii. Aceste norme ar trebui să furnizeze informații administrațiilor fiscale pentru fiecare tranzacție în parte, pentru a permite corelarea încrucișată a datelor, pentru a spori capacitățile de control ale administrațiilor fiscale și pentru a crea un efect disuasiv asupra neconformității, reducând în același timp costurile de asigurare a conformității pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea în diferite state membre și eliminând barierele de pe piața internă.
- (5) Pentru a facilita automatizarea procesului de raportare atât pentru persoanele impozabile, cât și pentru administrațiile fiscale, tranzacțiile care trebuie raportate administrațiilor fiscale ar trebui să fie documentate electronic. Utilizarea facturării electronice ar trebui să devină sistemul implicit de emiterie a facturilor. Cu toate acestea, statelor membre ar trebui să li se permită să autorizeze alte forme de facturare pentru livrările sau prestările interne.
- (5a) Pentru a maximiza interoperabilitatea, facturile electronice ar trebui în principiu să respecte standardul european prevăzut în Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/1870 a Comisiei⁷, care răspunde solicitării prevăzute la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2014/55/UE de a elabora un standard european pentru modelul de date semantice al elementelor principale ale unei facturi electronice. Cu toate acestea, statele membre pot autoriza alte standarde pentru livrările sau prestările interne.

⁷ Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/1870 a Comisiei din 16 octombrie 2017 privind publicarea referinței standardului european referitor la facturarea electronică și lista sintaxelor sale în conformitate cu Directiva 2014/55/UE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 266, 17.10.2017, p. 19).

- (5b) Statele membre competente pentru stabilirea normelor de facturare ar trebui să ia măsuri, care pot include, de exemplu, sisteme de acreditare, pentru a se asigura că facturile electronice emise de persoanele impozabile respectă sintaxa tehnică și semantica standardelor permise și conțin toate datele necesare determinate de standardul respectiv. Aceste măsuri pot fi luate fie în ceea ce privește persoanele impozabile obligate să emită factura, fie în ceea ce privește prestatorii de servicii terți, fie ambii. Persoanele vizate de măsurile respective vor fi responsabile de aplicarea acestor măsuri. Cu toate acestea, măsurile respective nu ar trebui să împiedice persoanele impozabile să aleagă mijloacele de emiterie și de transmitere a facturilor către clientul lor, adică fie direct de către ele însele, fie prin intermediul unor terți sau al unei platforme publice, dacă este disponibilă.
- (5c) Eficacitatea sistemelor naționale de raportare digitală ar putea fi compromisă dacă persoanele impozabile nu ar respecta obligația de a emite facturi electronice pentru tranzacțiile care fac obiectul unei obligații de raportare. Având în vedere digitalizarea tranzacțiilor și a schimburilor economice, precum și obiectivele prezentei directive privind digitalizarea TVA, inclusiv în vederea asigurării unei combateri mai eficiente a fraudei, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a prevedea că deținerea unei facturi electronice emise în conformitate cu standardul necesar prevăzut în Directiva TVA devine o condiție de fond pentru a avea dreptul de a deduce sau de a recupera TVA-ul datorat sau plătit.

- (6) Definiția facturii electronice ar trebui aliniată cu cea utilizată în Directiva 2014/55/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁸, pentru a realiza standardizarea în domeniul raportării TVA-ului. Prin urmare, definiția facturii electronice va acoperi numai facturile electronice care vor fi emise, transmise și prelucrate într-un format electronic structurat care permite prelucrarea automată și electronică a acestora. Obligația de a utiliza un format structurat ar trebui să acopere cel puțin datele care trebuie raportate. Prin urmare, facturile hibride care combină date încorporate într-un format structurat și date încorporate într-un format nestructurat, lizibil pentru om, ar trebui să fie acoperite de această definiție dacă astfel de facturi includ toate datele care trebuie raportate într-un format structurat.
- (7) Pentru ca sistemul de raportare a TVA-ului să fie pus în aplicare în mod eficient, este necesar ca informațiile să ajungă fără întârziere la administrația fiscală. Prin urmare, termenul pentru emiterea unei facturi pentru tranzacțiile transfrontaliere ar trebui să fie stabilit la zece zile lucrătoare de la data la care a avut loc faptul generator.
- (8) Factura electronică ar trebui să faciliteze transmiterea automată către administrația fiscală a datelor necesare în scopuri de control. În acest scop, factura electronică ar trebui să conțină toate datele care trebuie transmise administrației fiscale în baza cerințelor de raportare digitală, în format structurat.

⁸ Directiva 2014/55/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind facturarea electronică în domeniul achizițiilor publice (JO L 133, 6.5.2014, p. 1).

- (9) Implementarea facturii electronice ca metodă implicită de documentare a tranzacțiilor în scopuri de TVA nu ar fi posibilă dacă utilizarea facturii electronice rămâne condiționată de acceptarea de către destinatar, în special în context B2B. Prin urmare, pentru facturile emise persoanelor impozabile și persoanelor juridice neimpozabile, o astfel de acceptare nu ar trebui să mai fie obligatorie pentru emiterea facturilor electronice conforme cu standardul european, cu excepția cazului în care un stat membru a utilizat opțiunea de a permite facturi pe suport de hârtie sau facturi în format electronic, altele decât facturile electronice. În cazurile în care un stat membru permite utilizarea altor standarde pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii pe teritoriul său, statul membru respectiv poate decide că nu este obligatorie acceptarea de către destinatar a facturilor emise în conformitate cu standardele respective. Atunci când facturile electronice sunt emise către alte persoane, utilizarea lor poate avea loc în continuare sub rezerva acceptării de către destinatar.
- (10) Comisia și-a respectat obligația de a prezenta Parlamentului European și Consiliului un raport privind impactul normelor de facturare aplicabile de la 1 ianuarie 2013 și, în special, măsura în care acestea au condus efectiv la o reducere a sarcinilor administrative pentru întreprinderi, astfel cum se prevede la articolul 237 din Directiva 2006/112/CE. Întrucât această obligație a fost deja îndeplinită, ea ar trebui eliminată din directiva respectivă.
- (11) Obligația de a prezenta declarații recapitulative pentru raportarea tranzacțiilor intracomunitare ar trebui eliminată, deoarece aceste tranzacții intră sub incidența cerințelor de raportare digitală pentru livrările transfrontaliere de bunuri și prestările transfrontaliere de servicii, dar cu informații mai rapide și mai detaliate.
- (12) Pentru a facilita persoanelor impozabile transmiterea datelor din facturi către administrația fiscală, statele membre ar trebui să pună la dispoziția persoanelor impozabile mijloacele necesare pentru o astfel de transmitere, care ar trebui să permită ca datele să fie trimise de persoana impozabilă în mod direct sau de o terță parte în numele persoanei impozabile respective sau printr-un portal public, dacă există.

- (13) Deși informațiile care trebuie transmise prin intermediul cerințelor de raportare digitală pentru livrările transfrontaliere de bunuri și prestările transfrontaliere de servicii ar trebui să fie similare celor transmise prin declarațiile recapitulative, este necesar să se solicite persoanelor impozabile să furnizeze date suplimentare, inclusiv date bancare, astfel încât administrațiile fiscale să poată urmări nu numai bunurile, ci și fluxurile financiare.
- (14) Ar trebui evitată impunerea unei sarcini administrative inutile asupra persoanelor impozabile care își desfășoară activitatea în diferite state membre. Prin urmare, astfel de persoane impozabile ar trebui să fie în măsură să furnizeze informațiile solicitate administrațiilor lor fiscale utilizând standardul european. Statelor membre ar trebui să li se permită să prevadă formate suplimentare de raportare a datelor, care ar putea fi mai ușor de respectat de către anumite persoane impozabile.
- (15) Pentru a realiza armonizarea necesară în ceea ce privește raportarea datelor privind livrările transfrontaliere de bunuri și prestările transfrontaliere de servicii, informațiile care trebuie raportate ar trebui să fie aceleași în toate statele membre, fără ca statele membre să aibă posibilitatea de a solicita date suplimentare.
- (16) Administrațiile fiscale ar trebui să obțină datele necesare cu privire la toate tranzacțiile care fac obiectul unei obligații de raportare. Pentru a asigura acest obiectiv, pare prudent să i se impună clientului să raporteze tranzacția. Acest lucru ar permite verificarea încrucișată a acestor date cu cele puse la dispoziție de furnizor și ar furniza informațiile atunci când furnizorul nu a respectat obligația de raportare. Cu toate acestea, este posibil ca măsurile adoptate de statele membre în ceea ce privește emiterea facturilor și raportarea să ofere suficiente garanții că furnizorul va furniza datele administrației fiscale ori de câte ori se emite o factură. În aceste condiții, statelor membre ar trebui să li se permită să nu aplice această regulă, scutind cumpărătorul bunurilor și destinatarul serviciilor de obligația de a raporta datele referitoare la tranzacțiile respective.

(17) Mai multe state membre au instituit cerințe de raportare divergente în ceea ce privește tranzacțiile desfășurate pe teritoriul lor, generând sarcini administrative semnificative pentru persoanele impozabile care își desfășoară activitatea în diferite state membre, deoarece acestea trebuie să își adapteze sistemele contabile pentru a se conforma acestor cerințe. Pentru a evita costurile rezultate din astfel de divergențe, sistemele puse în aplicare în statele membre pentru a raporta livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate cu titlu oneros între persoane impozabile pe teritoriul lor ar trebui să respecte aceleași caracteristici ale sistemului pus în aplicare pentru livrările transfrontaliere de bunuri și prestările transfrontaliere de servicii. Statele membre ar trebui să prevadă mijloacele electronice de transmitere a informațiilor și, la fel ca în cazul livrărilor transfrontaliere de bunuri și al prestărilor transfrontaliere de servicii, ar trebui să fie posibil ca persoana impozabilă să transmită datele în conformitate cu standardul european prevăzut în Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/1870, chiar dacă statul membru în cauză ar putea prevedea standarde suplimentare de transmitere a datelor. Datele ar trebui să poată fi trimise de către persoana impozabilă fie în mod direct, fie de către o terță parte în numele persoanei respective sau printr-un portal public, dacă există.

- (18) Statele membre nu ar trebui să fie obligate să pună în aplicare o cerință de raportare digitală în timp real bazată pe tranzacții pentru livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate cu titlu oneros pe teritoriul lor, altele decât cele care fac obiectul cerințelor de raportare pentru livrările transfrontaliere de bunuri și prestările transfrontaliere de servicii. Cu toate acestea, dacă urmează să pună în aplicare o astfel de cerință în viitor, ele ar trebui să facă acest lucru în conformitate cu noile norme privind cerințele de raportare digitală pentru autoaprovizionări și livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate între persoane impozabile pe teritoriul unui stat membru care este aliniat la cerințele de raportare digitală pentru livrările transfrontaliere de bunuri și prestările transfrontaliere de servicii. Statele membre care dispun deja de sisteme de raportare pentru aceste tranzacții ar trebui să adapteze aceste sisteme pentru a se asigura că datele sunt raportate în conformitate cu cerințele de raportare digitală pentru autoaprovizionări și livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate între persoane impozabile pe teritoriul unui stat membru.
- (19) Pentru a evalua eficacitatea cerințelor de raportare digitală, Comisia ar trebui să elaboreze un raport de evaluare care să evalueze impactul facturării electronice și al cerințelor de raportare digitală atât în interiorul UE, cât și la nivel național asupra eficacității colectării TVA-ului și a reducerii deficitului de încasare a TVA-ului și asupra costurilor de punere în aplicare și de asigurare a conformității pentru persoanele impozabile și administrațiile fiscale, pentru a verifica dacă sistemul și-a atins obiectivele sau dacă are nevoie de ajustări suplimentare.
- (20) Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a pune în continuare în aplicare alte măsuri pentru a asigura colectarea corectă a TVA-ului și pentru a preveni evaziunea. Cu toate acestea, ele nu ar trebui să aibă posibilitatea de a impune obligații generale suplimentare de raportare bazată pe tranzacții pentru tranzacțiile care fac obiectul cerințelor de raportare digitală, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar la nivel național pentru întocmirea și depunerea unei declarații de TVA sau în scopuri de audit. Aceasta înseamnă că statelor membre li se permite să își mențină – împreună cu obligațiile de raportare în timp real prevăzute în directivă – instrumentele lor naționale de raportare bazate, de exemplu, pe un sistem SAF-T, precum și obligații de raportare care nu sunt generale, cum ar fi casele de marcat. În plus, statelor membre nu le sunt limitate posibilitățile de a solicita informații de la persoanele impozabile cu ocazia auditurilor, întrucât astfel de informații sunt obținute numai la cererea statului membru și nu sunt rezultatul raportării active de către persoanele impozabile.

- (20a) Pentru a simplifica procedura de colectare a TVA-ului sau pentru a preveni anumite forme de evaziune fiscală sau de evitare a obligațiilor fiscale, mai multe state membre au instituit, cu autorizare prealabilă în temeiul articolului 395 atunci când era necesar, o obligație națională de raportare digitală în timp real bazată pe tranzacții. Statele membre respective și persoanele impozabile stabilite pe teritoriul lor au făcut recent investiții semnificative pentru a asigura funcționarea acestor sisteme și realizarea acestor obiective. În acest context, aceste state membre ar trebui, în mod excepțional, să aibă obligația de a-și adapta sistemele pentru a se asigura că datele sunt raportate în conformitate cu cerințele de raportare digitală pentru autoaprovizionări și pentru livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate între persoane impozabile de pe teritoriul lor abia începând din 2035, cu excepția cazului în care raportul de evaluare al Comisiei evidențiază deficiențe în ceea ce privește funcționarea sistemului digital transfrontalier de raportare, ceea ce ar putea duce la o prelungire suplimentară a termenului pentru alinierea sistemului lor național de raportare, dacă este necesar.
- (21) Economia platformelor a creat anumite dificultăți în ceea ce privește aplicarea normelor în materie de TVA, în special stabilirea statutului impozabil al prestatorului de servicii și condiții de concurență echitabile între întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri) și alte întreprinderi.
- (22) Economia platformelor a condus la o denaturare nejustificată a concurenței între livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate prin intermediul platformelor online, care se sustrag impozitării TVA, și livrările și prestările efectuate în economia tradițională, care sunt supuse TVA. Denaturarea a avut caracterul cel mai acut în cele mai mari două sectoare ale economiei platformelor după comerțul electronic, și anume sectorul închirierii de locuințe pe termen scurt și sectorul transportului rutier de persoane. Cu toate acestea, este recunoscut faptul că această disparitate poate fi mai evidentă în unele state membre decât în altele.
- (23) Pentru a se aborda denaturarea concurenței în sectorul închirierii de locuințe pe termen scurt și în sectorul transportului rutier de persoane, ar trebui stabilite norme pentru a schimba rolul pe care îl joacă platformele în colectarea TVA-ului (acestea devenind „furnizor presupus”). În conformitate cu acest model de „furnizor presupus”, care este o ficțiune juridică ce nu are niciun impact asupra normelor din afara legislației în materie de TVA, platformele ar trebui să aibă obligația de a percepe TVA în cazul în care furnizorii subiacenți nu percep TVA deoarece sunt, de exemplu, persoane neimpozabile sau persoane impozabile care recurg la regimul special pentru întreprinderile mici.

- (23a) Pentru a menține neutralitatea în materie de TVA, platformele nu ar trebui considerate „furnizor presupus” și, prin urmare, nu ar trebui să perceapă TVA atunci când furnizorii subiacenți furnizează un număr de identificare în scopuri de TVA și declară că vor percepe TVA-ul datorat în caz contrar de furnizorul presupus.
- (24) Cu toate acestea, în cazul în care statele membre consideră că nu există o astfel de denaturare a concurenței în statul lor membru, este oportun să li se ofere posibilitatea de a exclude din domeniul de aplicare al regulii „furnizorului presupus” persoanele impozabile care recurg, pe teritoriul lor, la regimul special pentru întreprinderile mici, care altfel ar intra în mod sistematic sub incidența regulii respective. Statele membre pot stabili condițiile în care se exercită această opțiune. Atunci când exercită această opțiune, statele membre ar trebui să fie în măsură să o aplice într-un mod care să nu genereze nicio sarcină administrativă disproporționată pentru persoana care prestează servicii de închiriere de locuințe pe termen scurt sau servicii de transport rutier de persoane sau pentru persoana impozabilă care facilitează o astfel de prestare. În această privință, solicitarea informațiilor necesare pentru a stabili dacă furnizorul subiacent recurge sau nu la regimul special pentru întreprinderile mici nu ar trebui considerată ca fiind disproporționată. Cu toate acestea, în cazul în care un stat membru recurge la această opțiune, acest lucru nu aduce atingere responsabilității generale a platformelor de a respecta regula furnizorului presupus.
- (25) Pentru a asigura un grad minim de coerență între diferitele sisteme naționale de TVA în ceea ce privește tratamentul prestării de servicii de închiriere de locuințe pe termen scurt, acest serviciu de închiriere ar trebui considerat ca având o funcție similară cu sectorul hotelier atunci când este neîntrerupt, furnizat aceleiași persoane și pe o perioadă de maximum 30 de nopți. Cu toate acestea, pentru a se adapta la diferitele particularități naționale ale sectorului, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a supune serviciile de închiriere de locuințe pe termen scurt anumitor criterii, condiții și limitări în conformitate cu dreptul lor intern.
- (25a) Statele membre interpretează în mod diferit locul prestării serviciului de facilitare furnizat de platforme persoanelor neimpozabile. Prin urmare, este necesar să se clarifice această regulă și să se asigure un criteriu comun.

- (26) Spre a evita ca, pentru tranzacțiile pentru care sunt considerate „furnizor presupus”, platformele să fie incluse în regimul special pentru agențiile de turism, ar trebui clarificat faptul că tranzacțiile respective nu intră în domeniul de aplicare al regimului special respectiv. În mod similar, ar trebui să se asigure faptul că agențiile de turism nu sunt incluse în regula „furnizorului presupus”.
- (27) Prezenta propunere nu aduce atingere normelor prevăzute în alte acte juridice ale Uniunii, în special Regulamentul (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de modificare a Directivei 2000/31/CE (Regulamentul privind serviciile digitale⁹), care reglementează alte aspecte ale prestării de servicii de către platformele online, cum ar fi obligațiile aplicabile furnizorilor de platforme online care permit consumatorilor să încheie contracte la distanță cu comercianții.
- (28) Directivele (UE) 2017/2455¹⁰ și 2019/1995¹¹ ale Consiliului au modificat Directiva 2006/112/CE în ceea ce privește normele în materie de TVA care reglementează impozitarea activităților de comerț electronic transfrontalier de la întreprindere la consumator în Uniune. Directivele de modificare respective au redus denaturările concurenței, au îmbunătățit cooperarea administrativă și au introdus o serie de simplificări. Deși modificările introduse de directivele respective care se aplică de la 1 iulie 2021 au fost în mare parte încununare de succes, s-a identificat totuși necesitatea anumitor îmbunătățiri.

⁹ Regulamentul (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de modificare a Directivei 2000/31/CE (Regulamentul privind serviciile digitale) (JO L 277, 27.10.2022, p. 1).

¹⁰ Directiva (UE) 2017/2455 a Consiliului din 5 decembrie 2017 de modificare a Directivei 2006/112/CE și a Directivei 2009/132/CE în ceea ce privește anumite obligații privind taxa pe valoarea adăugată pentru prestările de servicii și vânzările de bunuri la distanță (JO L 348, 29.12.2017, p. 7).

¹¹ Directiva (UE) 2019/1995 a Consiliului din 21 noiembrie 2019 de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește dispozițiile referitoare la vânzările de bunuri la distanță și anumite livrări interne de bunuri.

(29) În acest scop, se impune clarificarea anumitor norme existente. Printre acestea se numără norma privind calcularea pragului de 10 000 EUR, stabilit pe an calendaristic, prevăzut la articolul 59c din Directiva 2006/112/CE, sub care prestările transfrontaliere de servicii de telecomunicații, de televiziune și de radiodifuziune și servicii prestate pe cale electronică (TBE) și vânzările intracomunitare de bunuri la distanță, livrate de un furnizor din Uniune stabilit într-un singur stat membru, pot fi în continuare supuse TVA în statul membru în care este stabilită persoana impozabilă care prestează respectivele servicii TBE sau în care bunurile respective se află în momentul în care începe expedierea sau transportul lor. Articolul 59c din Directiva 2006/112/CE ar trebui modificat pentru a se asigura că numai vânzările intracomunitare de bunuri la distanță care sunt livrate din statul membru în care este stabilită persoana impozabilă sunt incluse în calculul pragului de 10 000 EUR, nu și vânzările la distanță efectuate dintr-un stoc de bunuri dintr-un alt stat membru. Alte modificări minore sunt necesare pentru a clarifica anumite aspecte practice, cum ar fi furnizarea unei adrese a site-ului web.

(30) Directiva 2006/112/CE ar trebui, de asemenea, modificată pentru a clarifica faptul că toate prestările de servicii de la întreprindere la consumator prestate în interiorul Uniunii de către persoane impozabile stabilite în afara Uniunii intră în domeniul de aplicare al regimului special pentru serviciile prestate de persoane impozabile nestabilite în Comunitate (regimul non-UE), și nu numai prestările de servicii către clienți stabiliți în Uniune. Ca urmare a introducerii noilor norme privind cotele de TVA prin Directiva (UE) 2022/542 a Consiliului¹² și pentru a acoperi scutițiile prevăzute la articolul 151 din Directiva 2006/112/CE în ceea ce privește livrările de bunuri și prestările de servicii, printre altele, în cadrul relațiilor diplomatice și consulare, precum și către anumite alte organisme internaționale, se impune totodată extinderea regimurilor ghișeului unic („OSS”) în temeiul titlului XII capitolul 6 din Directiva 2006/112/CE, asigurându-se că livrările și prestările care au cotă de impozitare zero și sunt scutite de TVA pentru care există drept de deducere intră în domeniul de aplicare al regimurilor respective. În plus, Directiva 2006/112/CE ar trebui modificată pentru a clarifica momentul în care persoana impozabilă care utilizează regimurile speciale poate modifica declarațiile privind TVA relevante în cadrul celor trei regimuri de simplificare existente: regimul non-UE al ghișeului unic, regimul UE al ghișeului unic și ghișeul unic pentru importuri („IOSS”). Această clarificare va permite persoanelor impozabile înregistrate în cadrul regimurilor să efectueze rectificări ale declarațiilor privind TVA relevante până la termenul de depunere a declarațiilor respective. În plus, se clarifică faptul că sunt permise rectificări ale declarațiilor de TVA anterioare numai în declarațiile de TVA aferente perioadelor fiscale ulterioare. În cele din urmă, momentul în care intervine faptul generator în ceea ce privește livrările și prestările efectuate în cadrul regimurilor de simplificare OSS din Uniune și din afara Uniunii ar trebui să fie stabilit în mod clar, pentru a se evita diferențele în aplicarea normelor între statele membre.

¹² Directiva (UE) 2022/542 a Consiliului din 5 aprilie 2022 de modificare a Directivelor 2006/112/CE și (UE) 2020/285 în ceea ce privește cotele taxei pe valoarea adăugată (JO L 107, 6.4.2022, p. 1).

- (31) Identificarea în scopuri de TVA este, în general, obligatorie în fiecare stat membru în care au loc operațiuni impozabile. Cu toate acestea, pentru a reduce numărul cazurilor în care sunt necesare mai multe înregistrări în scopuri de TVA, Directiva (UE) 2017/2455 a introdus în Directiva 2006/112/CE o serie de măsuri pentru a reduce la minimum necesitatea înregistrării multiple în scopuri de TVA. Pentru a reduce și mai mult necesitatea înregistrării multiple în scopuri de TVA, au fost identificate o serie de măsuri de extindere pentru a sprijini obiectivul înregistrării unice în scopuri de TVA în Uniune. Prin urmare, ar trebui stabilite norme care să prevadă aceste măsuri de extindere.
- (32) Printre alte măsuri, Directiva (UE) 2017/2455 a extins domeniul de aplicare al mini-ghișeului unic pentru a deveni un ghișeu unic mai larg, vizând toate prestările transfrontaliere de servicii către persoane neimpozabile care au loc în Uniune și toate vânzările intracomunitare de bunuri la distanță. În mod excepțional, interfețele electronice, cum ar fi piețele online și platformele, care devin furnizori presupuși pentru anumite livrări de bunuri în cadrul Uniunii, pot, de asemenea, să declare anumite livrări interne de bunuri în cadrul regimului UE al ghișeului unic. Pentru a sprijini obiectivul unei înregistrări unice în scopuri de TVA în Uniune, domeniul de aplicare al regimului UE al ghișeului unic ar trebui extins în continuare pentru a acoperi alte livrări de bunuri, inclusiv livrările interne de bunuri de la întreprindere la consumator în Uniune de către persoane impozabile care nu sunt stabilite în statul membru de consum, asigurându-se că întreprinderile nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în fiecare stat membru în care au loc astfel de livrări de bunuri către consumatori.

(33) În mod normal, furnizorul bunurilor sau serviciilor percepe și contabilizează taxa pe valoarea adăugată. Cu toate acestea, în anumite circumstanțe, statele membre pot prevedea că, în cadrul mecanismului taxării inverse, destinatarul livrării sau prestării, mai degrabă decât furnizorul, este obligat să declare TVA-ul datorat. Pentru a oferi un sprijin suplimentar obiectivului înregistrării unice în scopuri de TVA în Uniune, ar trebui stabilite norme pentru aplicarea obligatorie a mecanismului taxării inverse în situațiile în care furnizorii nu sunt stabiliți și nu sunt înregistrați în scopuri de TVA în statul membru în care este datorat TVA-ul. Atunci când efectuează livrări de bunuri sau prestări de servicii către o persoană care este înregistrată în scopuri de TVA în statul membru în care livrarea sau prestarea este imposibilă, acești furnizori ar trebui să aplice taxarea inversă. În scopul controlului, astfel de livrări sau prestări ar trebui să fie raportate în declarația recapitulativă. Pe lângă utilizarea obligatorie, statele membre pot aplica, de asemenea, mecanismul de taxare inversă în cazul livrărilor sau prestărilor efectuate de comercianți nestabiliți care livrează bunuri sau prestează servicii unui client, indiferent de statutul acestuia din urmă. Cu toate acestea, livrările sau prestările care fac obiectul regimului marjei prevăzut în titlul XII capitolul 4 din Directiva 2006/112/CE sunt excluse din mecanismul de taxare inversă.

(34) [eliminat]

(35) [eliminat]

(36) Directiva (UE) 2017/2455 a introdus în Directiva 2006/112/CE o simplificare specifică, IOSS, care a fost concepută pentru a reduce sarcina de asigurare a conformității în materie de TVA asociată importului de anumite bunuri cu valoare scăzută către consumatorii din Uniune. În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Directivei 2006/112/CE, ar trebui conferite competențe Comisiei pentru o mai bună asigurare a utilizării corecte și a procesului de verificare a codurilor de înregistrare în scopuri de TVA în IOSS, în scopul scutirii prevăzute în directiva respectivă. Această împuternicire ar trebui să permită Comisiei să adopte un act de punere în aplicare pentru a introduce măsuri speciale de prevenire a anumitor forme de evaziune fiscală sau de evitare a obligațiilor fiscale. Astfel de măsuri speciale implică, printre altele, corelarea numărului unic al lotului cu codul de înregistrare în scopuri de TVA în IOSS. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului¹³ și, în acest scop, comitetul ar trebui să fie cel instituit prin articolul 58 din Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁴.

¹³ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

¹⁴ Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului din 7 octombrie 2010 privind cooperarea administrativă și combaterea fraudei în domeniul taxei pe valoarea adăugată (JO L 268, 12.10.2010, p. 1).

- (37) Înregistrarea în scopuri de TVA a unui furnizor este necesară atunci când furnizorul respectiv nu este identificat în scopuri de TVA în statul membru în care este datorat TVA-ul. În special, transferul bunurilor proprii ale unei persoane impozabile către un alt stat membru, printre altele în scopul desfășurării de către persoana respectivă a activității legate de comerțul electronic, determină necesitatea înregistrării în statele membre din care și către care sunt transferate bunurile. În concordanță cu obiectivul înregistrării unice în scopuri de TVA în Uniune, cazurile în care se impun înregistrări multiple în scopuri de TVA ar trebui reduse și mai mult prin prevederea aplicării unui nou regim în cadrul regimurilor OSS, care este conceput în mod specific pentru a simplifica obligațiile de conformitate în materie de TVA asociate anumitor transferuri de bunuri proprii. În plus, în cazul în care un transfer de bunuri proprii este efectuat de o persoană impozabilă în numele unei alte persoane impozabile și în măsura în care transferul nu se efectuează la cererea explicită a celei din urmă, prima este obligată să comunice proprietarului bunurilor respective anumite informații privind transferul.
- (38) Directiva 2006/112/CE prevede un tratament simplificat în materie de TVA pentru bunurile transferate în cadrul regimului de stocuri la dispoziția clientului în cazul în care sunt îndeplinite anumite condiții prevăzute. Întrucât regimul de simplificare OSS pentru transferurile de bunuri proprii este cuprinzător și vizează circulația transfrontalieră a bunurilor care fac în prezent obiectul regimului de stocuri la dispoziția clientului în temeiul articolului 17a din directiva respectivă, este necesar ca acestea să fie eliminate treptat prin includerea unei date de încheiere înainte de eliminarea completă a dispozițiilor privind stocurile la dispoziția clientului din Directiva 2006/112/CE. Prin urmare, 30 iunie 2028 ar trebui stabilită ca dată de încheiere, după care nu va mai fi posibilă aplicarea niciunui nou regim de stocuri la dispoziția clientului. În cazul regimului de stocuri la dispoziția clientului care începe la 30 iunie 2028 sau înainte de această dată, ar trebui să se aplice în continuare condițiile relevante, inclusiv termenul de 12 luni pentru transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor respective către cumpărătorul preconizat. În paralel cu includerea acestei noi date de încheiere, ar trebui introdus un nou alineat în dispozițiile referitoare la regimul de stocuri la dispoziția clientului pentru a se asigura faptul că respectivele dispoziții vor înceta să se aplice la 30 iunie 2029, deoarece nu vor mai fi necesare după această dată.

- (38a) Având în vedere practicile divergente existente în statele membre în ceea ce privește identificarea persoanelor impozabile, este oportun să se prevadă un termen mai lung pentru începerea aplicării regulii furnizorului presupus, pentru a se asigura o tranziție armonioasă către noua regulă.
- (39) [eliminat]
- (40) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative¹⁵, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită alături de notificarea măsurilor lor de transpunere și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (41) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume aducerea sistemului de TVA în era digitală, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere necesitatea de a armoniza și de a încuraja utilizarea cerințelor de raportare digitală, de a îmbunătăți tratamentul în materie de TVA aplicat platformelor și de a reduce cazurile în care o întreprindere este obligată să se înregistreze în alte state membre, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (42) Prin urmare, Directiva 2006/112/CE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 0

Modificări ale Directivei 2006/112/CE cu efect de la intrarea în vigoare a prezentei directive

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

¹⁵ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(0) La articolul 143 se introduce următorul alineat:

„(1a) În scopul scutirii prevăzute la alineatul (1) litera (ca), Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a introduce măsuri speciale de prevenire a anumitor forme de evaziune fiscală sau de evitare a obligațiilor fiscale, printre altele prin corelarea numărului unic al lotului cu codul de înregistrare în scopuri de TVA corespunzător, astfel cum se menționează la articolul 369q.

Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, iar în acest sens, comitetul este cel instituit în temeiul articolului 58 din Regulamentul (UE) nr. 904/2010.”

1. La articolul 218 se introduce următorul alineat:

„(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot, în conformitate cu condiții pe care le pot stabili, să impună persoanelor impozabile stabilite pe teritoriul lor obligația de a emite facturi electronice pentru livrări de bunuri și prestări de servicii pe teritoriul lor, altele decât cele menționate la articolul 262.”

2. La articolul 232 se introduce următorul alineat:

„(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre care exercită opțiunea prevăzută la articolul 218 alineatul (2) pot să dispună ca utilizarea facturilor electronice emise de persoanele impozabile stabilite pe teritoriul lor să nu fie condiționată de acceptarea de către destinatarul stabilit pe teritoriul lor.”

Articolul 1

Modificări ale Directivei 2006/112/CE cu efect de la 1 ianuarie 2027

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

(0) La articolul 14a, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care o persoană impozabilă, prin utilizarea unei interfețe electronice cum ar fi o piață online, o platformă, un portal sau alte mijloace similare, facilitează livrarea de bunuri în Comunitate de către o persoană impozabilă nestabilită în Comunitate către o persoană impozabilă sau o persoană neimpozabilă ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1) sau către orice altă persoană neimpozabilă, se consideră că persoana impozabilă care a facilitat livrarea a primit și a livrat ea însăși bunurile respective.

Până cel târziu la 1 iulie 2027, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, pe baza informațiilor obținute de la statele membre, un raport de evaluare privind funcționarea regulii furnizorului presupus și, după caz, prezintă o propunere legislativă de prelungire în continuare a acesteia.”

1. Articolul 17a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) bunurile sunt expediate sau transportate de o persoană impozabilă sau de o parte terță în numele său, la 30 iunie 2028 sau înainte de această dată, către un alt stat membru, în vederea livrării bunurilor respective în acel stat membru, într-un stadiu ulterior și după sosire, către altă persoană impozabilă care are dreptul să intre în posesia respectivelor bunuri în conformitate cu un acord existent între ambele persoane impozabile;”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(8) Prezentul articol încetează să se aplice la 30 iunie 2029.”

2. La titlul V capitolul 3a, titlul se înlocuiește cu următorul text:

„CAPITOLUL 3a

Pragul pentru persoanele impozabile care efectuează anumite livrări de bunuri aflate sub incidența articolului 33 litera (a) și prestează anumite servicii aflate sub incidența articolului 58”.

3. Articolul 59c se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) sunt prestate servicii către o persoană neimpozabilă care este stabilită ori își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită în orice stat membru, altul decât statul membru menționat la litera (a), sau sunt expediate ori transportate bunuri de la statul membru menționat la litera (a) către un alt stat membru și”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statul membru menționat la alineatul (1) litera (a) acordă persoanelor impozabile care efectuează livrări sau prestări eligibile în temeiul alineatului respectiv dreptul de a opta ca locul acestor livrări sau prestări să fie stabilit în conformitate cu articolul 33 litera (a) și cu articolul 58, iar această opțiune acoperă în orice caz doi ani calendaristici.

Se consideră că opțiunea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat a fost exercitată de persoanele impozabile înregistrate în regimul special prevăzut în titlul XII capitolul 6 secțiunea 3.”

4. Articolul 66 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 66

(1) Prin derogare de la articolele 63, 64 și 65, statele membre pot prevedea ca TVA să devină exigibil, pentru anumite operațiuni sau anumite categorii de persoane impozabile, la una din următoarele date:

- (a) cel târziu la data emiterii facturii;
- (b) cel târziu la data încasării plății;
- (c) atunci când nu se emite o factură sau când aceasta este emisă târziu, într-un termen specificat, nu mai târziu de momentul expirării termenului-limită pentru emiterea facturilor impus de statele membre în conformitate cu articolul 222 al doilea paragraf, sau atunci când nu a fost impus un astfel de termen-limită de către statul membru, într-un termen specificat de la data faptului generator.

(2) Derogarea prevăzută la alineatul (1) nu se aplică următoarelor livrări sau prestări:

- (a) prestărilor de servicii reglementate de regimul special prevăzut în titlul XII capitolul 6 secțiunea 2, în cazul în care aceste prestări sunt efectuate de o persoană impozabilă autorizată să utilizeze regimul special respectiv în conformitate cu articolul 359;
- (b) prestărilor reglementate de regimul special prevăzut în titlul XII capitolul 6 secțiunea 3, în cazul în care aceste prestări sunt efectuate de o persoană impozabilă autorizată să utilizeze regimul respectiv în conformitate cu articolul 369b;
- (c) prestărilor de servicii pentru care taxa este datorată de beneficiar în conformitate cu articolul 196;
- (d) livrărilor sau transferurilor de bunuri prevăzute la articolul 67.”

5. La articolul 167a, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre pot prevedea, în cadrul unui sistem opțional, ca dreptul de deducere al unei persoane impozabile al cărei TVA devine exigibil numai în conformitate cu articolul 66 alineatul (1) litera (b) să fie amânat până în momentul în care TVA-ul pentru bunurile sau serviciile care i-au fost livrate/prestate persoanei respective a fost plătit furnizorului.”

6. [eliminat]

7. [eliminat]

8. La articolul 226,

punctul 7a se înlocuiește cu următorul text:

„(7a) atunci când TVA-ul devine exigibil în momentul încasării plății, în conformitate cu articolul 66 alineatul (1) litera (b) și dreptul de deducere apare în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă, mențiunea «contabilitate de casă»”.

9. [eliminat]

10. Articolul 237 se elimină.

11. Articolul 359 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 359

Statele membre permit oricărei persoane impozabile nestabilite în Comunitate care prestează servicii unei persoane neimpozabile să utilizeze prezentul regim special. Prezentul regim special se aplică tuturor acelor servicii prestate în Comunitate.”

11a. La articolul 361 alineatul (1), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) adresa electronică, inclusiv, dacă este cazul, site-urile web;”.

11b. Articolul 368 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 368

În ceea ce privește serviciile reglementate de prezentul regim special, persoana impozabilă nestabilă în Comunitate care utilizează prezentul regim special nu poate deduce TVA-ul datorat în statul membru de consum în conformitate cu articolul 168 din prezenta directivă. În pofida articolului 1 punctul 1 din Directiva 86/560/CEE, persoanei impozabile în cauză i se acordă o rambursare în conformitate cu directiva menționată. Articolul 2 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (2) din Directiva 86/560/CEE nu se aplică rambursărilor referitoare la bunuri și servicii folosite în scopul prestării de servicii reglementate de prezentul regim special.

Dacă persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special are obligația de a fi înregistrată într-un stat membru pentru activități nereglementate de prezentul regim special, aceasta deduce TVA-ul datorat în statul membru respectiv, în ceea ce privește activitățile sale impozabile reglementate de prezentul regim special, în declarația de TVA care trebuie depusă în temeiul articolului 250 din prezenta directivă.”

11c. Se introduce următorul articol:

„Articolul 369aa

Livrarea de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Comunității sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, livrarea de electricitate sau livrarea de energie destinată încălzirii sau răcirii prin intermediul rețelelor de încălzire sau de răcire, în conformitate cu condițiile prevăzute de articolul 39, în cazul în care această livrare este efectuată către o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1) sau oricărei alte persoane neimpozabile de către o persoană impozabilă nestabilă în statul membru în care bunurile sunt supuse TVA, este considerată, în sensul aplicării articolului 369b, ca fiind vânzare intracomunitară de bunuri la distanță până la 1 iulie 2028.”

12. La articolul 369j, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În ceea ce privește activitățile sale impozabile reglementate de prezentul regim special, persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special nu poate deduce TVA-ul datorat în statele membre de consum în temeiul articolului 168 din prezenta directivă. În pofida articolului 1 punctul 1 din Directiva 86/560/CEE și a articolului 2 punctul 1, a articolului 3 și a articolului 8 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2008/9/CE, persoanei impozabile în cauză i se acordă o rambursare în conformitate cu directivele menționate. Articolul 2 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (2) din Directiva 86/560/CEE nu se aplică rambursărilor referitoare la bunuri și servicii folosite în scopul livrării de bunuri reglementate de prezentul regim special.”

12a. La articolul 369m se adaugă următorul alineat:

„(1a) Alineatul (1) nu se aplică persoanelor impozabile care fac obiectul regimului special prevăzut în titlul XII capitolul 1 secțiunea 2.”

12b. Articolul 369p se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul 1, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) adresa electronică, inclusiv, dacă este cazul, site-urile web;”

(b) la alineatul 3, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) adresa electronică, inclusiv, dacă este cazul, site-urile web;”

13. La articolul 369w, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În ceea ce privește activitățile sale impozabile reglementate de prezentul regim special, persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special nu poate deduce TVA-ul datorat în statele membre de consum în temeiul articolului 168 din prezenta directivă. În pofida articolului 1 punctul 1 din Directiva 86/560/CEE și a articolului 2 punctul 1, a articolului 3 și a articolului 8 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2008/9/CE, persoanei impozabile în cauză i se acordă o rambursare în conformitate cu directivele menționate. Articolul 2 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (2) din Directiva 86/560/CEE nu se aplică rambursărilor referitoare la bunuri și servicii folosite în scopul livrării de bunuri reglementate de prezentul regim special.”

Articolul 2

Modificări ale Directivei 2006/112/CE cu efect de la 1 iulie 2028

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

1. [eliminat]
2. [eliminat]
3. Se introduce următorul articol:

„Articolul 28a

(1) În pofida articolului 28, o persoană impozabilă care, prin utilizarea unei interfețe electronice, cum ar fi o piață online, o platformă, un portal sau alte mijloace similare, facilitează prestarea, în Uniune, de servicii de închiriere de locuințe pe termen scurt, respectiv închirierea neîntreruptă a unei locuințe aceleiași persoane pentru perioade de maximum 30 de nopți, sau servicii de transport rutier de persoane, se consideră că a primit și a prestat ea însăși serviciile respective în cazul în care persoana care prestează serviciile respective:

- (a) i-a furnizat persoanei impozabile care facilitează prestarea codul său de înregistrare în scopuri de TVA emis în statele membre în care are loc prestarea sau numărul de identificare care i-a fost atribuit în conformitate cu articolul 362 sau cu articolul 369d și
- (b) i-a declarat persoanei impozabile care facilitează prestarea că va percepe TVA-ul datorat pentru prestarea respectivă.

- (2) În sensul alineatului (1), serviciile de transport rutier de călători efectuate în interiorul Uniunii înseamnă tronsonul serviciului efectuat între două puncte ale Uniunii.
- (2a) Alineatul (1) nu se aplică prestărilor efectuate în cadrul regimului special de la titlul XII capitolul 3.
- (3) Statele membre pot impune ca persoana impozabilă care facilitează prestarea să valideze codul de înregistrare în scopuri de TVA menționat la alineatul (1) litera (a), utilizând mijloace adecvate stabilite în conformitate cu dreptul intern.
- (4) În pofida alineatului (1), statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al alineatului (1) prestările efectuate pe teritoriul lor de servicii de închiriere de locuințe pe termen scurt, de servicii de transport rutier de călători sau ambele, care sunt efectuate în temeiul regimului special prevăzut la titlul XII capitolul 1 secțiunea 2.
- (5) Un stat membru care a exercitat opțiunea prevăzută la alineatul (4) informează Comitetul TVA cu privire la aceasta. Comisia publică o listă cuprinzătoare a statelor membre care au exercitat această opțiune.
- (6) Până la 1 iulie 2033, Comisia prezintă Consiliului un raport de evaluare a funcționării prezentului articol și a aplicării normelor în materie de TVA pentru serviciile de facilitare, inclusiv a impactului asupra funcționării pieței interne și a eficacității colectării TVA, și, dacă apreciază că acest lucru este necesar, prezintă o propunere legislativă corespunzătoare.”

4. [eliminat]
5. [eliminat]
6. Se introduce următorul articol:

„Articolul 46a

Locul de prestare a serviciului de facilitare către o persoană neimpozabilă prin intermediul unei interfețe electronice, cum ar fi o piață online, o platformă, un portal sau mijloace similare, este locul în care tranzacția subiacentă este efectuată în conformitate cu prezenta directivă.”

7. La articolul 135 alineatul (2) se introduce următoarea literă:

„(aa) în pofida literei (a), închirierea neîntreruptă a unei locuințe aceleiași persoane pentru o perioadă de maximum 30 de nopți este considerată ca având o funcție similară cu cea a sectorului hotelier, sub rezerva criteriilor, condițiilor și limitărilor care urmează să fie stabilite de statele membre;”.

- 7a. La articolul 135 se adaugă următorul alineat:

„(3) Statele membre comunică Comitetului TVA înainte de 1 iulie 2028 textul principalelor dispoziții de drept intern în care precizează criteriile, condițiile și limitările referitoare la articolul 135 alineatul (2) litera (aa).

Până la 31 decembrie 2028, pe baza informațiilor furnizate de statele membre, astfel cum se menționează la primul paragraf, Comisia publică o listă cuprinzătoare care indică criteriile, condițiile și limitările stabilite de statele membre în ceea ce privește articolul 135 alineatul (2) litera (aa).”

8. [eliminat]

9. Se introduce următorul articol:

„Articolul 136b

În cazul în care se consideră că o persoană impozabilă a primit și a prestat servicii în conformitate cu articolul 28a, statele membre scutesc prestarea serviciilor respective către persoana impozabilă în cauză.”

9a. La articolul 138 alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) livrarea de bunuri, constând într-un transfer către un alt stat membru, care ar fi beneficiat de scutire în temeiul alineatului (1) și al literelor (a) și (b) în cazul în care ar fi fost efectuată pentru altă persoană impozabilă. Alineatul (1) litera (b) nu se aplică transferurilor declarate în temeiul regimului special de la titlul XII capitolul 6 secțiunea 5.”

10. [eliminat]

11. Se introduce următorul articol:

„Articolul 172a

În cazul în care se consideră că o persoană impozabilă a primit și a prestat servicii în conformitate cu articolul 28a, prestările respective nu aduc atingere dreptului de deducere al respectivei persoane impozabile, indiferent dacă TVA este deductibilă în ceea ce privește prestările respective.”

12. Articolul 194 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 194

1. (a) Fără a aduce atingere articolelor 195 și 196, în cazul în care livrarea de bunuri sau prestarea de servicii impozabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită și nu este identificată în scopuri de TVA prin intermediul unui număr de identificare în scopuri de TVA astfel cum este menționat la articolul 214 în statul membru în care TVA este datorat, persoana obligată la plata TVA este persoana căreia i-au fost livrate bunurile sau i-au fost prestate serviciile, în cazul în care persoana respectivă este deja identificată în scopuri de TVA în statul membru respectiv.

(b) În plus, în cazul în care livrarea de bunuri și prestarea de servicii impozabilă este furnizată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care are obligația de a plăti TVA, statele membre au posibilitatea, în condițiile pe care le stabilesc, de a prevedea ca persoana obligată la plata TVA să fie persoana căreia i-au fost furnizate bunurile sau serviciile.
- (2) Alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică unei livrări de bunuri efectuate de un comerciant persoană impozabilă, astfel cum este definit la articolul 311 alineatul (1) punctul 5, în cazul în care bunurile sunt supuse TVA în conformitate cu regimurile speciale prevăzute în titlul XII capitolul 4 secțiunea 2 din prezenta directivă.”

13. La articolul 222, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru livrările de bunuri efectuate în conformitate cu condițiile menționate la articolul 138 sau pentru prestările de servicii pentru care taxa este datorată de client în temeiul articolelor 194 și 196, se emite o factură cel târziu în a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care intervine faptul generator.”

13a. La articolul 226, punctul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„(4) numărul de identificare în scopuri de TVA al clientului, prevăzut la articolul 214, pe baza căruia clientul a beneficiat de o livrare de bunuri sau o prestare de servicii pentru care are obligația de a plăti TVA sau a beneficiat de o livrare de bunuri, astfel cum este prevăzută la articolul 138, cu excepția cazului în care se face uz de regimul special prevăzut în titlul XII capitolul 6 secțiunea 5;”

14. Articolul 242a se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) În cazul în care o persoană impozabilă, prin utilizarea unei interfețe electronice cum ar fi o piață online, o platformă, un portal sau alte mijloace similare, facilitează prestarea, în cadrul Uniunii, de servicii de închiriere de locuințe pe termen scurt sau de servicii de transport rutier de persoane și nu se presupune că persoana impozabilă respectivă a primit și a prestat ea însăși serviciile respective în temeiul articolului 28a, persoana impozabilă care facilitează prestarea este obligată să țină registre în acest sens. Registrele respective conțin informații suficiente de detaliate pentru a permite autorităților fiscale ale statelor membre în care livrările sau prestările respective sunt impozabile să verifice dacă TVA a fost contabilizată corect.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Registrele prevăzute la alineatele (1) și (1a) se pun la dispoziția statelor membre în cauză, la cerere, pe cale electronică.

Statele membre pot solicita în continuare ca aceste registre să fie puse la dispoziție în mod regulat și sistematic până când va fi disponibil un acces automat la aceste registre.

Registrele menționate se păstrează pentru o perioadă de zece ani de la sfârșitul anului în care s-a efectuat operațiunea.”

14a. Se introduce următorul articol:

„Articolul 242b

În cazul în care o persoană impozabilă transferă bunuri către un alt stat membru în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) în numele unei persoane impozabile, prima persoană o informează pe cea din urmă, cel târziu în momentul transportului sau al expedierii bunurilor, că bunurile sale sunt sau vor fi transferate, în cazul în care transferul nu se efectuează la cererea explicită a celei din urmă.”

15. La articolul 262, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) clienții identificați în scopuri de TVA cărora le-a livrat bunuri în conformitate cu condițiile menționate la articolul 138 alineatul (1) și alineatul (2) litera (c), cu excepția cazului în care se utilizează regimul special menționat la titlul XII capitolul 6 secțiunea 5;”;

(b) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) persoanele impozabile și persoanele juridice neimpozabile identificate în scopuri de TVA cărora persoana impozabilă identificată în scopuri de TVA le-a livrat bunuri sau le-a prestat servicii, altele decât bunurile sau serviciile care sunt scutite de TVA în statul membru în care operațiunea este impozabilă, pentru care beneficiarul are obligația de a plăti TVA în temeiul articolului 194, în măsura în care clientul este identificat în scopuri de TVA, și al articolului 196.”

15a. La articolul 288 primul paragraf, punctul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„3. valoarea operațiunilor care sunt scutite în temeiul articolelor 136a și 136b, al articolelor 146-149 și al articolelor 151, 152 și 153;”.

16. La articolul 306 se adaugă următorul alineat:

„(3) Regimul special prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică livrărilor sau prestărilor efectuate în temeiul articolului 28a.”

17. La titlul XII, titlul capitolului 6 se înlocuiește cu următorul text:

„CAPITOLUL 6

Regimuri speciale pentru persoanele impozabile care prestează servicii către persoane neimpozabile sau efectuează vânzări de bunuri la distanță sau anumite livrări interne de bunuri sau transferuri de bunuri proprii”.

18. Articolul 365 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 365

Declarația de TVA conține codul individual de înregistrare în scopuri de TVA, pentru aplicarea prezentului regim special, precum și, pentru fiecare stat membru de consum în care este datorat TVA, valoarea totală fără TVA a prestărilor de servicii reglementate de prezentul regim special pentru care a intervenit faptul generator, efectuate în cursul perioadei fiscale, precum și cuantumul total al TVA-ului corespunzător subdivizat pe cote. De asemenea, în declarație se specifică cotele de TVA aplicabile și TVA-ul total datorat, după caz.

În cazul în care sunt necesare modificări ale declarației de TVA până la data la care declarația de TVA trebuie depusă în conformitate cu articolul 364, modificările respective se includ în declarația de TVA respectivă.

În cazul în care sunt necesare modificări ale declarației de TVA a unei perioade fiscale anterioare după data la care declarația de TVA trebuia depusă în conformitate cu articolul 364, modificările respective se includ într-o declarație de TVA a unei perioade fiscale ulterioare în termen de trei ani de la data la care declarația de TVA inițială trebuia depusă în conformitate cu articolul 364. Declarația ulterioară privind TVA identifică statul membru relevant de consum, perioada fiscală și cuantumul TVA pentru care sunt necesare modificări.”

19. La titlul XII capitolul 6, titlul secțiunii 3 se înlocuiește cu următorul text:

„Secțiunea 3

Regimul special pentru vânzările intracomunitare de bunuri la distanță, pentru anumite livrări de bunuri în interiorul unui stat membru efectuate de o persoană impozabilă și pentru anumite servicii prestate de persoane impozabile stabilite în Comunitate, dar nu în statul membru de consum”.

- 19a. Articolul 369a se modifică după cum urmează:

(a) punctul 2 se modifică după cum urmează:

(i) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care o persoană impozabilă nu și-a stabilit activitatea economică în Comunitate și nu dispune de un sediu fix în Comunitate, statul membru de identificare este acela în care începe expedierea sau transportul bunurilor. În cazul livrării de bunuri efectuate fără expedierea sau transportul bunurilor ori atunci când expedierea sau transportul bunurilor livrate începe și se încheie în același stat membru ori în conformitate cu articolul 37 sau 39, statul membru de identificare este statul membru în care are loc livrarea. În cazul în care există mai multe state membre în care începe expedierea sau transportul bunurilor sau în care are loc livrarea, persoana impozabilă precizează care dintre aceste state membre este statul membru de identificare. Persoana impozabilă este obligată să respecte respectiva decizie în anul calendaristic în cauză și în următorii doi ani calendaristici.”;

(ii) se adaugă următorul paragraf:

„Cu toate acestea, statul membru de identificare pentru prezentul regim special este același ca în cazul regimului special prevăzut la titlul XII capitolul 6 secțiunea 5, în cazul în care persoana respectivă este înregistrată pentru regimul respectiv.”;

(b) punctul 3 se modifică după cum urmează:

(i) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) în cazul livrării de bunuri efectuate fără expedierea sau transportul bunurilor ori atunci când expedierea sau transportul bunurilor livrate începe și se încheie în același stat membru, în cazul în care bunurile sunt livrate unei persoane impozabile sau unei persoane juridice neimpozabile ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1) sau oricărei alte persoane neimpozabile, statul membru respectiv;”;

(ii) se adaugă următoarea literă:

„(d) în cazul livrării de bunuri în conformitate cu articolele 36, 37 și 39, atunci când bunurile respective sunt livrate unei persoane impozabile sau unei persoane juridice neimpozabile ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1) sau oricărei alte persoane neimpozabile, statul membru în care se presupune că are loc livrarea.”

20. [eliminat]

21. Articolul 369b se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 369b

Statele membre permit utilizarea prezentului regim special de către următoarele alte persoane impozabile decât cele care efectuează exclusiv livrări de bunuri și prestări de servicii scutite care nu dau drept de deducere:

- (a) o persoană impozabilă care efectuează vânzări intracomunitare de bunuri la distanță;
- (b) o persoană impozabilă care facilitează livrarea de bunuri în conformitate cu articolul 14a alineatul (2) fără expediere sau transport sau atunci când expedierea sau transportul bunurilor livrate începe și se încheie în același stat membru;
- (c) o persoană impozabilă nestabilită în statul membru de consum care prestează servicii către o persoană neimpozabilă;

- (d) o persoană impozabilă nestabilită în statul membru în care bunurile sunt supuse TVA, care livrează bunuri în conformitate cu articolele 36, 37 și 39 unei persoane impozabile sau unei persoane juridice neimpozabile ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1), sau oricărei alte persoane neimpozabile;
- (e) o persoană impozabilă nestabilită în statul membru în care bunurile sunt supuse TVA, care livrează bunuri fără expediere sau transport sau atunci când expedierea sau transportul bunurilor livrate începe și se încheie în același stat membru unei persoane impozabile sau unei persoane juridice neimpozabile ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1), sau oricărei alte persoane neimpozabile;
- (f) o persoană impozabilă nestabilită în statul membru către care au fost transferate bunurile în cadrul regimului special prevăzut la titlul XII capitolul 6 secțiunea 5, în cazul în care bunurile respective sunt supuse TVA în conformitate cu articolele 16, 18, 26 sau în cazul în care este necesară o ajustare a deducerii în conformitate cu titlul X capitolul 5.

Prezentul regim special se aplică tuturor acelor bunuri eligibile livrate în Comunitate de către persoana impozabilă în cauză.”

22. Articolul 369g se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 369g

„(1) Declarația de TVA conține numărul de identificare în scopuri de TVA menționat la articolul 369d și, pentru fiecare stat membru de consum, valoarea totală, fără TVA, și, dacă este cazul, cotele de TVA aplicabile, cuantumul total al TVA-ului corespunzător subdivizat pe cote și TVA-ul total datorat, în ceea ce privește următoarele livrări de bunuri sau prestări de servicii reglementate de prezentul regim special pentru care a intervenit faptul generator în cursul perioadei fiscale:

- (a) vânzările intracomunitare de bunuri la distanță;
- (b) prestările de servicii;
- (c) livrările de bunuri în conformitate cu articolele 36, 37 și 39, atunci când bunurile respective sunt livrate unei persoane impozabile sau unei persoane juridice neimpozabile ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1), sau oricărei alte persoane neimpozabile;
- (d) livrările de bunuri efectuate inclusiv de către o persoană impozabilă care facilitează aceste livrări în conformitate cu articolul 14a alineatul (2), fără expediere sau transport, sau atunci când expedierea începe și se încheie în același stat membru, în cazul în care bunurile sunt livrate unei persoane impozabile sau unei persoane juridice neimpozabile ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1), sau oricărei alte persoane neimpozabile.

- (e) livrările de bunuri și prestările de servicii în conformitate cu articolele 16, 18 și 26, în urma unui transfer de bunuri proprii în cadrul regimului special prevăzut la titlul XII capitolul 6 secțiunea 5.

Declarația de TVA conține, de asemenea, modificări referitoare la perioade fiscale anterioare, astfel cum se prevede la alineatul (5) de la prezentul articol.

(2) Atunci când bunurile sunt livrate fără expediere sau transport ori atunci când sunt expediate sau transportate către sau din alte state membre decât statul membru de identificare, declarația de TVA include și valoarea totală fără TVA și, dacă este cazul, cotele de TVA aplicabile, cuantumul total al TVA-ului corespunzător subdivizat pe cote și TVA-ul total datorat în ceea ce privește următoarele livrări reglementate de prezentul regim special, pentru fiecare stat membru din care sunt expediate sau transportate astfel de bunuri:

- (a) vânzările intracomunitare de bunuri la distanță;
- (b) livrările de bunuri efectuate inclusiv de către o persoană impozabilă care facilitează aceste livrări în conformitate cu articolul 14a alineatul (2), atunci când expedierea sau transportul începe și se încheie în același stat membru, în cazul în care bunurile respective sunt livrate unei persoane impozabile sau unei persoane juridice neimpozabile ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1), sau oricărei alte persoane neimpozabile;
- (c) livrările de bunuri în conformitate cu articolele 36, 37 și 39, atunci când bunurile respective sunt livrate unei persoane impozabile sau unei persoane juridice neimpozabile ale cărei achiziții intracomunitare de bunuri nu sunt supuse TVA în temeiul articolului 3 alineatul (1), sau oricărei alte persoane neimpozabile;

- (d) livrările de bunuri și prestările de servicii în conformitate cu articolele 16, 18 și 26, în urma unui transfer de bunuri proprii în cadrul regimului special prevăzut la titlul XII capitolul 6 secțiunea 5.

În ceea ce privește livrările și prestările menționate la prezentul alineat, declarația de TVA include și numărul individual de identificare în scopuri de TVA sau codul de înregistrare fiscală alocat de către fiecare stat membru din care astfel de bunuri sunt expediate sau în care acestea sunt transportate, dacă este disponibil.

Declarația de TVA include informațiile menționate la prezentul alineat, defalcate pe state membre de consum.

(3) În cazul în care persoana impozabilă care prestează serviciile reglementate de prezentul regim special deține unul sau mai multe sedii fixe, altul/altele decât cel(e) din statul membru de identificare, de la care sunt prestate servicii, declarația de TVA include, de asemenea, valoarea totală fără TVA și, acolo unde este cazul, cotele de TVA aplicabile, quantumul total al TVA-ului corespunzător subdivizat pe cote și TVA-ul total datorat pentru astfel de prestări, pentru fiecare stat membru în care persoana impozabilă deține un sediu, cu precizarea numărului individual de identificare în scopuri de TVA sau a codului de înregistrare fiscală al sediului respectiv, defalcate pe fiecare stat membru de consum.

(4) În cazul în care este necesară o ajustare a deducerii pentru bunuri care au fost transferate în conformitate cu regimul special prevăzut la titlul XII capitolul 6 secțiunea 5, declarația de TVA include factorii relevanți care au condus la ajustare și TVA-ul datorat și, pentru bunurile de capital, data de începere a perioadei de regularizare care începe după transfer.

(5) În cazul în care sunt necesare modificări ale declarației de TVA până la data la care declarația privind TVA trebuie depusă în conformitate cu articolul 369f, modificările respective se includ în declarația de TVA respectivă.

În cazul în care sunt necesare modificări ale declarației de TVA a unei perioade fiscale anterioare după data la care declarația trebuia depusă în conformitate cu articolul 369f, modificările respective se includ într-o declarație de TVA a unei perioade fiscale ulterioare în termen de trei ani de la data la care declarația inițială trebuia depusă în conformitate cu articolul 369f. Declarația ulterioară de TVA identifică statul membru relevant de consum, perioada fiscală și cuantumul TVA pentru care sunt necesare modificări.

(6) În sensul prezentului articol, declarația de TVA nu include livrările de bunuri și prestările de servicii scutite care nu dau drept de deducere.”

23. [eliminat]

24. Articolul 369p se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următoarea literă:

„(e) statutul de persoană impozabilă considerată a fi primit și livrat bunuri în conformitate cu articolul 14a alineatul (1).”;

(b) la alineatul (3) se adaugă următoarea literă:

„(f) statutul de persoană impozabilă considerată a fi primit și livrat bunuri în conformitate cu articolul 14a alineatul (1).”;

25. [eliminat]

26. Articolul 369t se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 369t

(1) Declarația de TVA conține codul de înregistrare în scopuri de TVA menționat la articolul 369q și, pentru fiecare stat membru de consum în care este datorat TVA, valoarea totală, fără TVA, a vânzărilor la distanță de bunuri importate din țări terțe sau din teritorii terțe pentru care TVA a devenit exigibil în cursul perioadei fiscale, precum și cuantumul total al TVA corespunzător subdivizat pe cote. De asemenea, în declarație se specifică cotele de TVA aplicabile și TVA-ul total datorat, după caz.

(2) În cazul în care sunt necesare modificări ale declarației de TVA până la data la care declarația de TVA trebuie depusă în conformitate cu articolul 369s, modificările respective se includ în declarația de TVA respectivă.

În cazul în care sunt necesare modificări ale declarației de TVA a unei perioade fiscale anterioare după data la care declarația de TVA trebuia depusă în conformitate cu articolul 369s, modificările respective se includ într-o declarație de TVA a unei perioade fiscale ulterioare în termen de trei ani de la data la care declarația de TVA inițială trebuia depusă în conformitate cu articolul 369s. Declarația ulterioară privind TVA identifică statul membru relevant de consum, perioada fiscală și cuantumul TVA pentru care sunt necesare modificări.”

27. La titlul XII capitolul 6 se adaugă următoarea secțiune:

„Secțiunea 5

Regimul special pentru transferurile de bunuri proprii

Articolul 369xa

În sensul prezentei secțiuni și fără a aduce atingere altor dispoziții comunitare, se aplică următoarele definiții:

1. «transfer de bunuri proprii» înseamnă transferul de bunuri către un alt stat membru în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) și nu include transferurile de bunuri în legătură cu care nu există un drept deplin de deducere în statul membru respectiv;
2. «stat membru de identificare» înseamnă statul membru pe teritoriul căruia persoana impozabilă și-a stabilit activitatea economică sau, în cazul în care persoana impozabilă în cauză nu și-a stabilit activitatea economică în Comunitate, statul membru în care aceasta dispune de un sediu fix.

În cazul în care o persoană impozabilă nu și-a stabilit activitatea economică în Comunitate, dar are mai multe sedii fixe în aceasta, statul membru de identificare este cel în care persoana respectivă are un sediu fix și în care persoana impozabilă declară că va utiliza prezentul regim special. Persoana impozabilă este obligată să respecte respectiva decizie în anul calendaristic în cauză și în următorii doi ani calendaristici.

În cazul în care o persoană impozabilă nu și-a stabilit activitatea economică în Comunitate și nu dispune de un sediu fix în aceasta, statul membru de identificare este cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor. În cazul în care există mai multe state membre în care începe expedierea sau transportul bunurilor, persoana impozabilă precizează care dintre aceste state membre este statul membru de identificare. Persoana impozabilă este obligată să respecte respectiva decizie în anul calendaristic în cauză și în următorii doi ani calendaristici.

Cu toate acestea, statul membru de identificare pentru prezentul regim special este același ca în cazul regimului special prevăzut la titlul XII capitolul 6 secțiunea 3, în cazul în care persoana respectivă este înregistrată pentru regimul respectiv.

Articolul 369xb

Statele membre permit oricărei persoane impozabile care efectuează transferuri de bunuri proprii să utilizeze prezentul regim special.

Prezentul regim special se aplică tuturor transferurilor de bunuri proprii efectuate de o persoană impozabilă înregistrată în cadrul prezentului regim special.

Articolul 369xc

O persoană impozabilă informează statul membru de identificare în momentul în care își începe sau își încetează activitățile impozabile reglementate de prezentul regim special sau în care își modifică respectivele activități în așa fel încât nu mai îndeplinește condițiile necesare pentru utilizarea prezentului regim special. Persoana impozabilă în cauză comunică aceste informații pe cale electronică.

Articolul 369xd

O persoană impozabilă care utilizează prezentul regim special este înregistrată în scopuri de TVA doar în statul membru de identificare, pentru operațiunile impozabile efectuate în condițiile prezentului regim special. În acest scop statul membru utilizează numărul individual de identificare în scopuri de TVA deja alocat persoanei impozabile în ceea ce privește obligațiile acesteia în cadrul sistemului intern.

Articolul 369xe

Statul membru de identificare exclude o persoană impozabilă de la regimul special în oricare dintre următoarele cazuri:

- (a) dacă persoana impozabilă în cauză notifică statului membru de identificare faptul că nu mai efectuează transferuri de bunuri proprii reglementate de prezentul regim special;
- (b) dacă se poate deduce, prin alte mijloace, că activitățile impozabile desfășurate de persoana impozabilă în cauză, reglementate de prezentul regim special, au încetat;
- (c) dacă persoana impozabilă în cauză nu mai îndeplinește condițiile necesare pentru utilizarea prezentului regim special;
- (d) dacă persoana impozabilă în cauză nu respectă, în mod repetat, normele referitoare la prezentul regim special.

Articolul 369xf

Persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special prezintă statului membru de identificare, pe cale electronică, o declarație de TVA pentru fiecare lună în parte, indiferent dacă au fost sau nu efectuate transferuri de bunuri reglementate de prezentul regim special. Declarația de TVA se depune până la sfârșitul următoarei luni de după încheierea perioadei fiscale acoperite de declarația de TVA.

Articolul 369xg

(1) Declarația de TVA conține numărul de identificare în scopuri de TVA menționat la articolul 369xd și, pentru fiecare stat membru către care sunt expediate sau transferate bunurile, valoarea totală, fără TVA, a transferurilor reglementate de prezentul regim special pentru care a intervenit faptul generator în cursul perioadei fiscale.

Declarația de TVA conține, de asemenea, modificări referitoare la perioade fiscale anterioare, astfel cum se prevede la alineatul (3).

(2) Atunci când bunurile sunt expediate sau transportate din alte state membre decât statul membru de identificare, declarația de TVA include și valoarea totală, fără TVA, a transferurilor reglementate de prezentul regim special, pentru fiecare stat membru din care sunt expediate sau transportate bunurile respective.

Declarația de TVA include și numărul individual de identificare în scopuri de TVA sau codul de înregistrare fiscală alocat de către fiecare stat membru din care sunt expediate sau transportate bunurile respective, dacă este disponibil. Declarația de TVA include informațiile menționate la prezentul alineat, defalcate pe statele membre către care bunurile sunt expediate sau transportate.

(3) În cazul în care sunt necesare modificări ale declarației de TVA până la data la care declarația de TVA trebuie depusă în conformitate cu articolul 369xf, modificările respective se includ în declarația de TVA respectivă.

În cazul în care sunt necesare modificări ale declarației de TVA a unei perioade fiscale anterioare după data la care declarația de TVA trebuia depusă în conformitate cu articolul 369xf, modificările respective se includ într-o declarație de TVA a unei perioade fiscale ulterioare în termen de trei ani de la data la care declarația de TVA inițială trebuia depusă în conformitate cu articolul 369xf. Declarația de TVA ulterioară identifică statul membru relevant către și din care sunt expediate sau transportate bunurile, perioada fiscală și baza de impozitare pentru care sunt necesare modificări.

Articolul 369xh

(1) Sumele înscrise pe declarația de TVA se exprimă în euro.

Statele membre care nu au adoptat moneda euro pot solicita ca sumele înscrise pe declarația de TVA să se exprime în moneda lor națională.

Dacă pentru prestările de servicii s-au utilizat alte monede, persoana impozabilă care face uz de prezentul regim special folosește, în scopul completării declarației de TVA, cursul de schimb aplicabil în ultima zi a perioadei fiscale.

(2) Conversia se efectuează prin aplicarea cursului de schimb publicat de Banca Centrală Europeană pentru ziua respectivă sau, în cazul în care acesta nu este publicat în acea zi, pentru următoarea zi de publicare.

Articolul 369xi

În sensul prezentului regim special, achiziția intracomunitară de bunuri în statul membru în care sunt expediate sau transportate bunurile este scutită.

În pofida articolului 214 alineatul (1), achiziția intracomunitară de bunuri menționată la primul paragraf nu dă naștere unei obligații de înregistrare în conformitate cu articolul respectiv.

În sensul articolelor 16, 18 și 26, al articolelor 185-189 și al articolului 192, scutirea menționată la primul paragraf este considerată drept exercitarea unui drept deplin de deducere a TVA-ului care ar fi datorat dacă această scutire nu s-ar aplica.

Articolul 369xj

Persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special nu poate să declare în declarația de TVA aferentă regimului special respectiv, în ceea ce privește activitățile sale impozabile reglementate de prezentul regim special, TVA-ul deductibil în temeiul articolului 168 din prezenta directivă în statele membre către care sau din care sunt expediate sau transportate bunurile. În pofida articolului 1 punctul 1 din Directiva 86/560/CEE, a articolului 2 punctul 1, a articolului 3 și a articolului 8 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2008/9/CE, persoanei impozabile în cauză i se acordă o rambursare în conformitate cu directivele menționate. Articolul 2 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (2) din Directiva 86/560/CEE nu se aplică rambursărilor referitoare la bunuri și servicii folosite în scopul transferurilor de bunuri proprii reglementate de prezentul regim special.

Dacă persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special are obligația de a fi înregistrată într-un stat membru pentru activități nereglementate de prezentul regim special, aceasta deduce TVA-ul datorat în statul membru respectiv în ceea ce privește bunurile sau serviciile care i-au fost livrate sau prestate în statul membru respectiv în declarația de TVA care trebuie depusă în conformitate cu articolul 250.

Articolul 369xk

(1) Persoana impozabilă care utilizează prezentul regim special ține registre ale transferurilor de bunuri proprii reglementate de prezentul regim special. Registrele respective trebuie să conțină informații suficiente de detaliate pentru a permite autorităților fiscale ale statelor membre din care și către care a fost expedit sau transportat bunul să verifice exactitatea declarației de TVA.

(2) Registrele prevăzute la alineatul (1) se pun la dispoziția statului membru din care și către care bunurile au fost expediate sau transportate și a statului membru de identificare, la cerere, pe cale electronică.

Aceste registre se păstrează pentru o perioadă de 10 ani începând cu data de 31 decembrie a anului în care s-a efectuat transferul de bunuri proprii.”

Articolul 3

Modificări ale Directivei 2006/112/CE cu efect de la 1 iulie 2029

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 243, alineatul (3) se elimină.
2. La articolul 262, alineatul (2) se elimină.

Articolul 4

Modificări ale Directivei 2006/112/CE cu efect de la 1 iulie 2030

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 42, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) persoana care a achiziționat bunurile a îndeplinit obligațiile prevăzute la titlul XI capitolul 6 secțiunea 1 referitoare la transmiterea datelor privind achizițiile intracomunitare de bunuri.”

(2) La articolul 138, alineatul (1a) se înlocuiește cu următorul text:

„(1a) Scutirea prevăzută la alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică în cazul în care furnizorul nu a respectat obligația prevăzută la articolele 262 și 263 de a comunica datele privind tranzacțiile intracomunitare sau datele transmise nu conțin informațiile corecte referitoare la livrare, astfel cum se solicită în temeiul articolului 264, cu excepția cazului în care furnizorul poate justifica în mod corespunzător orice deficiență într-un mod considerat satisfăcător de autoritățile competente.”

2a. La articolul 168 se adaugă următorul alineat:

„În cazul în care tranzacția face obiectul obligațiilor de raportare prevăzute la articolul 271a alineatul (1), statele membre au posibilitatea, în condițiile pe care le stabilesc, de a prevedea ca clientul să aibă dreptul de a deduce sau de a recupera TVA-ul datorat sau plătit numai atunci când deține o factură electronică emisă în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 218 alineatul (3).”

2b. Articolul 217 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 217

În sensul prezentei directive, «factură electronică» înseamnă o factură care conține informațiile solicitate în prezenta directivă și care, cel puțin în ceea ce privește datele menționate la articolele 262 și 271b, a fost emisă, transmisă și primită într-un format electronic structurat care permite prelucrarea sa automată și electronică.»

3. Articolul 218 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 218

(1) Facturile electronice și documentele sau mesajele pe suport de hârtie sau în alte formate electronice decât facturile electronice îndeplinesc condițiile prevăzute în prezentul capitol pentru a fi acceptate ca facturi.

(2) În sensul prezentei directive, facturile se emit sub formă de facturi electronice. Cu toate acestea, statele membre pot accepta documente sau mesaje pe suport de hârtie sau în alte formate electronice decât facturile electronice în cazul tranzacțiilor care nu fac obiectul obligațiilor de raportare prevăzute la titlul XI capitolul 6.

(3) Facturile electronice respectă standardul european privind facturarea electronică și lista sintaxelor sale în conformitate cu Directiva 2014/55/UE a Parlamentului European și a Consiliului*. Statele membre pot permite utilizarea altor standarde pentru facturile electronice referitoare la livrări de bunuri și prestări de servicii pe teritoriul lor, altele decât cele menționate la articolul 262.

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că facturile electronice emise de persoanele impozabile:

- includ informațiile prevăzute de prezenta directivă;
- respectă standardele tehnice necesare privind facturarea electronică menționate la alineatul (3).

(5) Statele membre îi permit persoanei impozabile care emite factura sau unei părți terțe care acționează în numele și în contul său să respecte măsurile prevăzute la alineatul (4).

Statele membre pot permite, de asemenea, utilizarea unui portal public, în măsura în care acesta este disponibil.

*Directiva 2014/55/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind facturarea electronică în domeniul achizițiilor publice (JO L 133, 6.5.2014, p. 1).”

4. La articolul 222, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru livrările de bunuri efectuate în conformitate cu condițiile menționate la articolul 138 sau pentru livrările de bunuri ori prestările de servicii pentru care TVA este datorat de client în temeiul articolelor 194, 195, 196 și 197, se emite o factură în termen de cel mult 10 zile de la data la care a intervenit faptul generator.

În cazul achitării unui avans înainte de efectuarea livrării de bunuri sau a prestării de servicii pentru care clientul plătește TVA în temeiul articolelor 194, 195, 196 și 197, se emite o factură în termen de cel mult 10 zile de la primirea avansului.”

5. Articolul 223 se modifică după cum urmează:

„Articolul 223

Statele membre permit persoanei impozabile să emită facturi centralizatoare care reiau mai multe livrări de bunuri sau prestări de servicii separate, cu condiția ca TVA-ul aferent livrărilor/prestărilor menționate în factura centralizatoare să devină exigibil în aceeași lună calendaristică.

Pentru livrările de bunuri și prestările de servicii menționate la articolul 222, se emit facturi centralizatoare în termen de cel mult 10 zile de la sfârșitul lunii calendaristice la care se referă acestea.

Statele membre pot exclude posibilitatea emiterii de facturi centralizatoare în anumite sectoare sensibile la fraudă. Statele membre informează Comitetul TVA cu privire la excluderile pe care le-au pus în aplicare.”

6. Articolul 226 se modifică după cum urmează:

(a) punctul 11a se înlocuiește cu următorul text:

„11a. în cazul în care clientul este obligat la plata TVA, mențiunea «taxare inversă» și, în cazul unei livrări de bunuri pentru care beneficiarul are obligația de a plăti taxa în temeiul articolului 197, mențiunea «operațiune triunghiulară»;

(b) se adaugă punctele 16 și 17 cu următorul text:

- „16. în cazul unei facturi de rectificare astfel cum este menționată la articolul 219, numărul secvențial care identifică factura rectificată, astfel cum se menționează la punctul 2;
17. numărul/numerele de cont bancar sau numărul/numerele de cont virtual al(e) furnizorului sau orice alt/alți identificator(i) care identifică fără echivoc contul/conturile furnizorului în care destinatarii facturii pot plăti factura respectivă.”

6a. Articolul 232 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 232

Emiterea, către o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă, a unei facturi electronice care respectă standardul european privind facturarea electronică și lista sintaxelor sale în conformitate cu Directiva 2014/55/UE nu este condiționată de acceptarea de către destinatar. Cu toate acestea, statele membre pot condiționa facturile care respectă standardul respectiv de acceptarea de către destinatar în cazul tranzacțiilor care nu fac obiectul obligațiilor de raportare prevăzute la titlul XI capitolul 6, atunci când statul membru respectiv a utilizat opțiunea prevăzută la articolul 218 alineatul (2).

Emiterea, către o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă, a unei facturi electronice care respectă un alt standard sau a unor facturi în alte formate electronice decât facturile electronice este condiționată de acceptarea de către destinatar. Cu toate acestea, statele membre care au utilizat opțiunea prevăzută la articolul 218 alineatul (3) pot prevedea ca facturile electronice care utilizează alte standarde să nu fie condiționate de acceptarea de către destinatarul stabilit pe teritoriul lor.

Statele membre care au utilizat opțiunea prevăzută la articolul 221 alineatul (1) pot condiționa emiterea de facturi electronice sau de facturi în alte formate electronice decât facturile electronice de acceptarea de către client.”

6b. La articolul 233 alineatul (2), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„În afară de tipurile de control de gestiune descrise la alineatul (1), alte exemple de tehnologii care asigură autenticitatea originii și integritatea conținutului facturii electronice sau a documentelor ori a mesajelor în alte formate electronice decât facturile electronice sunt:”.

6c. Articolul 235 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 235

Statele membre pot stabili condiții specifice pentru facturile electronice sau documentele ori mesajele în alte formate electronice decât facturile electronice emise în ceea ce privește bunuri livrate sau servicii prestate pe teritoriul lor dintr-o țară cu care nu există niciun instrument juridic privind asistența reciprocă având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 2010/24/UE și de Regulamentul (CE) nr. 1798/2003.”

6d. Articolul 236 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 236

În cazul în care sunt trimise sau puse la dispoziția aceluiași destinatar loturi ce conțin mai multe facturi electronice sau documente ori mesaje în alte formate electronice decât facturile electronice, detaliile comune diferitelor facturi se pot menționa o singură dată în cazul în care, pentru fiecare factură, toate informațiile sunt accesibile.”

7. La titlul XI, titlul capitolului 6 se înlocuiește cu următorul text:

„CAPITOLUL 6

Cerințe de raportare digitală”.

8. La titlul XI capitolul 6 se inserează următorul titlu referitor la secțiunea 1:

„Secțiunea 1

**Cerințe de raportare digitală pentru livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate în
Comunitate între persoane impozabile”.**

9. Articolul 262 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 262

(1) Orice persoană impozabilă identificată în scopuri de TVA transmite datele menționate la articolul 264 cu privire la următoarele elemente:

- (a) livrările și transferurile de bunuri efectuate în conformitate cu articolul 138 alineatul (1) și alineatul (2) litera (c);
- (b) achizițiile intracomunitare de bunuri efectuate în conformitate cu articolul 20 și tranzacțiile asimilate acestora în temeiul articolului 21 sau 22;
- (c) livrările de bunuri și prestările de servicii, altele decât bunurile sau serviciile care sunt scutite de TVA în statul membru în care tranzacția este impozabilă, pentru care beneficiarul are obligația de a plăti taxa în temeiul articolului 194, în măsura în care clientul este identificat în scopuri de TVA, și al articolelor 195, 196 și 197, precum și
- (d) achiziționarea de bunuri și servicii, altele decât bunurile sau serviciile care sunt scutite de TVA în statul membru în care tranzacția este impozabilă, pentru care persoana respectivă are obligația de a plăti taxa în temeiul articolului 194, în măsura în care clientul este identificat în scopuri de TVA, sau al articolului 195, 196, 197 ori 204.

Statele membre pot prevedea ca persoanele impozabile identificate în scopuri de TVA să nu transmită datele menționate la articolul 264 referitoare la tranzacțiile menționate la primul paragraf literele (b) și (d). Statele membre care aleg această opțiune informează Comisia, care notifică celelalte state membre cu privire la următoarele:

- (a) adoptarea acestei măsuri, înainte de intrarea sa în vigoare;
- (b) data de la care această măsură nu se mai aplică, înainte de data respectivă.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se transmit statului membru care a emis persoanei impozabile codul de înregistrare în scopuri de TVA utilizat de aceasta pentru tranzacția la care se referă informațiile.

(3) Prin derogare de la alineatul (1) literele (a) și (b), persoanele impozabile înregistrate în cadrul regimului special prevăzut în titlul XII capitolul 6 secțiunea 5 nu transmit informații privind transferurile de bunuri proprii și nici privind tranzacțiile asimilate achizițiilor intracomunitare în temeiul articolului 21 sau 22 referitoare la aceleași bunuri.”

10. Articolul 263 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 263

(1) Datele menționate la articolul 262 alineatul (1) se transmit pentru fiecare tranzacție în parte, de către persoanele impozabile obligate să emită o factură referitoare la tranzacțiile menționate la articolul 262 alineatul (1) literele (a) și (c), în momentul în care este emisă sau ar fi trebuit să fie emisă factura.

În cazul în care factura este emisă de persoana care achiziționează bunurile sau de destinatarul serviciilor în numele persoanei impozabile obligate să emită o factură, datele menționate la articolul 262 alineatul (1) se transmit pentru fiecare tranzacție în parte individuală în termen de cel mult cinci de zile de la momentul în care este emisă sau ar fi trebuit să fie emisă factura.

(2) Datele menționate la articolul 262 alineatul (1) se transmit pentru fiecare tranzacție în parte, de către persoanele impozabile cărora trebuie să li se emită o factură referitoare la tranzacțiile menționate la articolul 262 alineatul (1) literele (b) și (d), în termen de cel mult cinci zile de la primirea facturii. Statele membre pot prevedea transmiterea datelor referitoare la aceste tranzacții în cazul în care persoana căreia trebuie să îi fie emisă factura nu a primit factura la timp.

(3) Datele menționate la alineatele (1) și (2) se transmit de către persoana impozabilă sau de către o parte terță în numele persoanei impozabile respective. Statele membre prevăd mijloace electronice de transmitere a acestor date.

Statele membre permit transmiterea acestor date, care respectă standardul european privind facturarea electronică și lista sintaxelor sale în conformitate cu Directiva 2014/55/UE a Parlamentului European și a Consiliului.

(4) Mesajul electronic comun pentru furnizarea datelor menționate la alineatele (1) și (2) este stabilit în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 58 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 904/2010.”

11. Articolul 264 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 264

Datele transmise în conformitate cu articolul 263 conțin toate elementele următoare:

- (a) în ceea ce privește livrările de bunuri efectuate în conformitate cu articolul 138 alineatul (1) și livrările de bunuri și prestările de servicii, altele decât bunurile sau serviciile care sunt scutite de TVA în statul membru în care tranzacția este impozabilă, pentru care beneficiarul are obligația de a plăti taxa în temeiul articolelor 194, 195, 196 și 197, informațiile menționate la articolul 226 punctele 1-4 și punctele 6, 7, 8, 11, 16, 17 și 11a, dacă este cazul;
- (b) în ceea ce privește transferurile efectuate în conformitate cu articolul 138 alineatul (2) litera (c), informațiile menționate la articolul 226 punctele 1-4 și punctele 6, 7, 8, 11 și 16;

- (c) în ceea ce privește achizițiile intracomunitare de bunuri efectuate în conformitate cu articolul 20 și tranzacțiile asimilate acestora în temeiul articolului 22, informațiile menționate la articolul 226 punctele 1-4 și punctele 6, 7, 8, 9, 10, 11, 16 și 17;
- (d) în ceea ce privește tranzacțiile asimilate achizițiilor intracomunitare de bunuri în temeiul articolului 21, informațiile menționate la articolul 226 punctele 1-4 și punctele 6, 7, 8, 9, 10, 11 și 16;
- (e) în ceea ce privește achiziția de bunuri și servicii, altele decât bunurile sau serviciile care sunt scutite de TVA în statul membru în care tranzacția este impozabilă, pentru care destinatarul are obligația de a plăti taxa în temeiul articolului 194, 195, 196, 197 sau 204, informațiile menționate la articolul 226 punctele 1-4 și punctele 6, 7, 8, 9, 10, 16, 17 și 15, dacă este cazul.”

12. [eliminat]

13. [eliminat]

14. [eliminat]

15. [eliminat]

16. Articolele 265, 266, 267, 268, 269, 270 și 271 se elimină.
17. La titlul XI capitolul 6 se inserează secțiunea 2 cu următorul text:

„Secțiunea 2

Cerințe de raportare digitală pentru autoaprovizionări și pentru livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate între persoane impozabile pe teritoriul unui stat membru

Articolul 271a

(1) Statele membre pot impune obligația ca persoanele impozabile stabilite sau identificate în scopuri de TVA pe teritoriul lor să transmită pe cale electronică autorităților lor fiscale date privind livrările de bunuri și prestările de servicii, altele decât cele menționate la articolul 262, efectuate pe teritoriul lor către ele însele sau către alte persoane impozabile.

(2) Statele membre pot impune obligația ca persoanele impozabile stabilite sau identificate în scopuri de TVA pe teritoriul lor să transmită pe cale electronică autorităților lor fiscale date privind livrările de bunuri și prestările de servicii, altele decât cele menționate la articolul 262, efectuate pe teritoriul lor către ele de către ele însele sau de către alte persoane impozabile.

Articolul 271b

(1) În cazul în care un stat membru impune obligația transmiterii datelor în temeiul articolului 271a alineatul (1), persoana impozabilă obligată să emită factura sau o parte terță în numele persoanei impozabile respective transmite datele respective referitoare la fiecare tranzacție în parte la momentul în care este emisă sau ar fi trebuit să fie emisă factura.

În cazul în care factura este emisă de persoana care achiziționează bunurile sau de destinatarul serviciilor în numele persoanei impozabile obligate să emită o factură, datele menționate la articolul 271a alineatul (1) se transmit pentru fiecare tranzacție în parte în termen de cel mult cinci zile de la momentul în care este emisă sau ar fi trebuit să fie emisă factura.

(2) În cazul în care un stat membru impune obligația transmiterii datelor în temeiul articolului 271a alineatul (2), persoana impozabilă căreia i-a fost emisă o factură sau o parte terță în numele persoanei impozabile respective transmite datele respective referitoare la fiecare tranzacție în parte în termen de cel mult cinci zile de la primirea facturii. Statele membre pot prevedea transmiterea datelor referitoare la aceste tranzacții în cazul în care persoana căreia trebuie să îi fie emisă factura nu a primit factura în timp util.

(3) Statele membre permit transmiterea datelor din facturile electronice care respectă standardul european privind facturarea electronică și lista sintaxelor sale în conformitate cu Directiva 2014/55/UE.

Statele membre pot permite transmiterea datelor din facturile electronice utilizând alte formate de date decât standardul european privind facturarea electronică și lista sintaxelor sale în temeiul Directivei 2014/55/UE atât timp cât celelalte formate de date asigură interoperabilitatea cu standardul european privind facturarea electronică.

(4) Statele membre care impun obligația transmiterii datelor în temeiul articolului 271a pot limita domeniul de aplicare al acestei obligații la anumite categorii de persoane impozabile sau la anumite tipuri de tranzacții. Ele stabilesc, de asemenea, datele care trebuie transmise.

Articolul 271c

Până la 31 martie 2033 cel târziu, Comisia prezintă Consiliului, pe baza informațiilor furnizate de statele membre, un raport intermediar de evaluare privind funcționarea facturării electronice prevăzute la capitolul 3 și a cerințelor de raportare digitală din interiorul UE și la de nivel național prevăzute la prezentul capitol. În raportul respectiv, Comisia:

- evaluează efectele măsurilor asupra eficacității colectării TVA și a reducerii deficitului de încasare a TVA, asupra numărului de controale efectuate de administrația fiscală, precum și asupra reducerii sarcinii administrative și a economiilor de costuri pentru persoanele impozabile;
- evaluează efectele opțiunii oferite statelor membre la articolul 262 alineatul (1) al doilea paragraf asupra fraudei în domeniul TVA din alte state membre și asupra funcționării sistemului VIES central;
- evaluează problemele tehnice derivate din punerea în aplicare a măsurilor, cum ar fi erorile, întârzierile și omisiunile legate de transmiterea facturilor și a datelor;
- face un bilanț al măsurilor și serviciilor instituite de statele membre și puse la dispoziția contribuabililor pentru a reduce sarcina administrativă a acestora;

- face un bilanț al eventualelor noi evoluții tehnologice în domeniul facturării electronice și al raportării digitale;
- evaluează în consecință necesitatea unor măsuri suplimentare și, dacă sunt considerate necesare, prezintă o propunere legislativă corespunzătoare pentru astfel de măsuri.”

18. Articolul 273 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 273

Statele membre pot impune alte obligații pe care le consideră necesare pentru a asigura colectarea în mod corect a TVA și a preveni evaziunea, sub rezerva cerinței de tratament egal al operațiunilor interne și operațiunilor efectuate între statele membre de către persoane impozabile și cu condiția ca respectivele obligații să nu genereze, în comerțul între statele membre, unele formalități în legătură cu trecerea frontierelor.

Opțiunea prevăzută la primul paragraf nu poate fi considerată ca bază pentru a impune obligații de facturare suplimentare față de cele stabilite la capitolul 3 și nici pentru a pune în aplicare obligații generale suplimentare noi de raportare bazată pe tranzacții, pentru livrări sau prestări ori achiziții de bunuri și, respectiv, servicii între persoane impozabile identificate în scopuri de TVA în cadrul Uniunii, în plus față de cele prevăzute la titlul XI capitolul 6. Cu toate acestea, statele membre pot impune persoanelor impozabile obligația de a stoca date privind tranzacțiile lor în vederea raportării datelor respective, astfel cum sunt necesare pentru întocmirea unei declarații de TVA sau în scopuri de audit. Statele membre care, la 1 ianuarie 2024, aveau o obligație generală de raportare bazată pe tranzacții pentru livrările de bunuri și prestările de servicii, alta decât cele menționate la articolul 262, pot menține respectiva obligație de raportare până când pun în aplicare, în ceea ce privește livrările de bunuri și prestările de servicii, un sistem de raportare digitală și în timp real care respectă cerințele prevăzute la titlul XI capitolul 6 secțiunea 2.

Statele membre care, la 1 ianuarie 2024, aveau o obligație generală de raportare bazată pe tranzacții pentru achizițiile de bunuri și servicii, alta decât cele menționate la articolul 262, pot menține respectiva obligație de raportare până când pun în aplicare, în ceea ce privește achizițiile de bunuri și servicii, un sistem de raportare digitală și în timp real care respectă cerințele prevăzute la titlul XI capitolul 6 secțiunea 2.

Statele membre pot menține cerința ca persoanele impozabile să stocheze date privind tranzacțiile lor în vederea raportării datelor respective, astfel cum sunt necesare pentru întocmirea unei declarații de TVA sau în scopuri de audit.

Statele membre pot impune obligații de raportare pentru alte tranzacții decât cele care fac obiectul obligațiilor de raportare prevăzute la titlul XI capitolul 6.”

Articolul 5

Transpunere

(0) Statele membre pot aplica actele cu putere de lege și actele administrative privind articolul 0 alineatele (1) și (2) din prezenta directivă începând cu [*JO: a se introduce data intrării în vigoare a prezentei directive*]. Statele membre informează de îndată Comisia în această privință.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2026, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 1 din prezenta directivă. Statele membre informează de îndată Comisia în această privință.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu 1 ianuarie 2027.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre adoptă și publică, până la 30 iunie 2028, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 2 din prezenta directivă.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu 1 iulie 2028.

Prin derogare de la al doilea paragraf, statele membre aplică dispozițiile necesare pentru a se conforma articolului 2 punctul (3) din prezenta directivă cel mai devreme începând cu 1 iulie 2028 și cel târziu de la 1 ianuarie 2030.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Statele membre adoptă și publică, până la 30 iunie 2029, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 3 din prezenta directivă.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu 1 iulie 2029.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(4) Statele membre adoptă și publică, până la 30 iunie 2030, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolului 4 din prezenta directivă.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu 1 iulie 2030.

Cu toate acestea, statele membre care la 1 ianuarie 2024 aveau o obligație națională de raportare digitală în timp real bazată pe tranzacții sau cărora li s-a acordat o autorizație în temeiul articolului 395 înainte de 1 ianuarie 2024 care le permite să instituie o astfel de obligație ori, în cazul în care o astfel de autorizație nu era necesară, care au adoptat înainte de 1 ianuarie 2024 dispoziții legislative naționale care prevăd introducerea unei astfel de obligații de raportare digitală în timp real bazată pe tranzacții aplică dispozițiile articolului 4 punctul 3 referitor la articolul 218 și pe cele ale articolului 4 punctul 17 referitor la articolele 271a și 271b până în ianuarie 2035, în ceea ce privește facturarea și raportarea electronică națională. În cazul în care evaluarea menționată la articolul 271c evidențiază existența unor deficiențe, Comisia evaluează necesitatea unor măsuri suplimentare și, dacă este necesar, prezintă o propunere corespunzătoare în vederea amânării acestui termen până la remedierea deficiențelor respective.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(5) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 6

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 7

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu,

Președintele
